

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

1. Jateczak Stanisław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Baraczyński Karwery, 3. Hubicki Władysław,
4. Huczek Florian, 5. Knoll Fryderyk, 6. Koprowski
Zygmunt, 7. Kulakowski Józef, 8. Majdak Wincenty,
9. Modzelewski Marian, 10. Pactwa Aleksander, 11.
Płoszczyca Leon, 12. Szewczak Stanisław, 13. Szylar
Henryk, 14. Wojtasik Jan, 15. Wroniak Feliks.

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

16. Bałdo Jan, 17. Bartnik Stanisław, 18. Guziółek
Jan, 19. Kuna Franciszek, 20. Łyszkowicz Janina, 21.
Piątkowska Maria, 22. Salamon Eugenia, 23. Statkie-
wicz Gerard, 24. Stolnik Antoni, 25. Trzewikowska
Aurelia.

Prezydent Rzeczypospolitej: B. Bieru

1235

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 21 sierpnia 1951 r.

w sprawie tymczasowego powierzenia przewodniczącym wojewódzkich komisji planowania gospodarczego terenowej koordynacji przewozów.

Dla zapewnienia pełnej koordynacji przewozów, właściwego podziału przewożonej masy towarowej pomiędzy poszczególne środki transportu oraz najbardziej ekonomicznego zaspokojenia potrzeb przewozowych terenu, na podstawie art. 9 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26) oraz § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie zakresu działania władz naczelnych w dziedzinie komunikacji (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do czasu powołania komisji koordynujących terenowo działalność transportu powierza się przewodniczącym wojewódzkich komisji planowania gospodarczego (WKPG) terenową koordynację przewozów towarowych i osobowych w zakresie określonym w § 2 niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Do terenowej koordynacji przewozów należy zapewnienie pełnej i racjonalnej współpracy pomiędzy kolejami normalnotorowymi i dojazdowymi, komunikacją samochodową oraz żeglugą w zakresie przewozu osób i towarów.

2. W szczególności zadaniem przewodniczącego WKPG w zakresie koordynacji przewozów jest:

- 1) opiniowanie projektowania tras i obszarów komunikacji samochodowej i kolei dojazdowych;
- 2) opiniowanie projektowania linii samochodowych uzupełniających kolej oraz określenie miejscowości, w których należałoby utworzyć nowe punkty obsługi przewozowej transportu samochodowego, kolejowego i wodnego;
- 3) badanie możliwości zastępowania na pewnych odcinkach ruchu samochodowego w całości lub częściowo przez ruch kolejowy i na odwrót oraz opracowywanie odpowiednich wniosków;
- 4) opracowywanie wniosków koordynacyjnych w zakresie rozkładów jazdy;
- 5) stawianie wniosków w sprawach taryf przewozowych pod kątem koordynacji zadań różnych środków przewozowych;
- 6) opracowywanie wniosków w sprawie podziału nadawanej w danym województwie masy towarowej pomiędzy poszczególne środki przewozowe ze szczególnym uwzględnieniem wykorzystania wodnych szlaków komunikacyjnych;
- 7) rozpatrywanie i zatwierdzanie miesięcznych, operatywnych planów przewozów towarowych Państwowej Komunikacji Samochodowej (PKS) i nadzór nad ich wykonywaniem.

§ 3. Przewodniczący WKPG jest uprawniony do żądania od poszczególnych instytucji i przedsiębiorstw uspołecznionych wszelkich danych i informacji potrzebnych do wykonania zadań określonych w § 2.

§ 4. 1. Dla wykonania zadań określonych w § 2 przewodniczący WKPG obowiązany jest zwoływać konferencje z udziałem:

- 1) kierownika wydziału komunikacyjnego prezydium WRN;
- 2) dyrektora okręgu kolei lub jego zastępcy;
- 3) dyrektora okręgu PKS lub jego zastępcy;
- 4) naczelnika zarządu kolei dojazdowych Polskich Kolei Państwowych (o ile taka kolej występuje na terenie województwa), a na terenie województwa katowickiego — i dyrektora Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego;
- 5) przedstawiciela Państwowej Żeglugi Śródlądowej (PZS) (o ile występuje ona na terenie województwa);
- 6) przedstawiciela Państwowej Żeglugi Przybrzeżnej (ZP) (o ile występuje ona na terenie województwa);
- 7) przedstawicieli miejskiej komisji planowania gospodarczego i wydziału komunikacyjnego Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi w odniesieniu do województw warszawskiego i łódzkiego.

2. Przewodniczący WKPG może zapraszać na posiedzenie w razie potrzeby przedstawicieli innych jednostek transportowych i gospodarczych.

§ 5. 1. Konferencje zwołuje przewodniczący WKPG w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż raz na miesiąc.

2. Na konferencjach mogą być podejmowane uchwały, wynikające z uzgodnienia sprawy; sprawy, co do których nie można było osiągnąć porozumienia, przewodniczący WKPG przedstawia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG), a przedstawiciele innych jednostek — swoim ministerstwom.

3. W sprawach, w których zainteresowane są dwa lub więcej województw, przewodniczący WKPG, który zainicjował daną sprawę, może odbyć jedno lub więcej posiedzeń wspólnych z przedstawicielami zainteresowanych województw.

4. Uchwały, powzięte na konferencjach, których realizacja należy do właściwości organów reprezentowanych na konferencji, są wiążące dla tych organów. Prezydium WRN może określić sprawy, w których uchwały powzięte na konferencji mogą być wykonane dopiero po ich zatwierdzeniu — uchwałą prezydium WRN; uchwały konferencji w sprawach nie należących do właściwości organów reprezentowanych na konferencji przedstawia przewodniczący WKPG zarówno prezydium WRN jak i PKPG.

§ 6. Przewodniczący WKPG może powierzać opracowanie niektórych zagadnień dotyczących terenowej koordynacji przewozów rzeczoznawcom na zasadzie umowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 7. 1. W zakresie terenowej koordynacji przewozów przewodniczący WKPG działa stosownie do uchwał

prezydium WRN oraz stosownie do instrukcji fachowych PKPG (Departament Komunikacji i Łączności), której przewodniczący WKPG składa kwartalnie sprawozdanie (w 2 egzemplarzach).

2. Przewodniczący WKPG przesyła odpisy protokołów z konferencji, o których mowa w § 4, w dwóch egzemplarzach do PKPG oraz po 1 egzemplarzu do Ministerstw: Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Żeglugi w przypadku, jeżeli sprawy poruszone na konferencji dotyczą zakresu działania tych ministerstw.

§ 8. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 27 sierpnia 1951 r.

2. Jednocześnie tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 6 maja 1948 r. o utworzeniu w dyrekcjach okręgowych kolei państwowych komisji koordynacji przewozów (Dz. U. M. K. Nr 10, poz. 184),
- 2) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 września 1948 r. o zmianie regulaminu komisji koordynacji

nacji przewozów w DOKP (Dz. U. M. K. Nr 15, poz. 303),

3) okólnik Ministra Komunikacji z dnia 4 października 1948 r. w sprawie wyliczanych działalności komisji koordynacji w DOKP (Dz. U. M. K. Nr 16, poz. 320),

4) okólnik Ministra Komunikacji z dnia 15 października 1948 r. w sprawie nadzoru nad działalnością komisji koordynacji przewozów w DOKP (Dz. U. M. K. Nr 18, poz. 338).

§ 9. Minister Kolei wyda podległym sobie dyrektorom okręgów kolei polecenie przekazania przewodniczącym odpowiednich wojewódzkich komisji planowania gospodarczego całości dokumentacji związanej z pracą dotychczasowych komisji koordynacji przewozów przy DOKP w terminie 15 dni od wydania niniejszego zarządzenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

1236

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 11 września 1951 r.

w sprawie zbędnych i nadmiernych remanentów łożysk tocznych.

Na podstawie § 5 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 8 września 1949 r. w sprawie gospodarki łożyskami tocznymi (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-2, poz. 19) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego, co następuje:

§ 1. 1. Urzędy, instytucje państwowe, przedsiębiorstwa państwowe, przedsiębiorstwa pod zarządem państwowym oraz spółki prawa cywilnego i handlowego, w których Skarb Państwa lub przedsiębiorstwa państwowe posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego, obowiązane są ujawnić i zgłosić bezpośrednio do Centralnego Biura Łożysk Tocznych „Cebiloż” w Warszawie, zwanego dalej w skróceniu „Cebiloż”, wszystkie posiadane zbędne i nadmierne remanenty łożysk tocznych i ich części, zwane dalej łącznie „remanentami łożysk tocznych”, stosownie do przepisów instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia.

2. Obowiązkowi zgłoszenia nie podlegają remanenty łożysk tocznych:

- 1) uznane przez właściwego ministra jako zapasy specjalne;
- 2) zgłoszone do „Cebilożu” przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia;
- 3) w stanie niezdatnym do użytku i do naprawy;
- 4) które zostaną planowo zużyte przez posiadacza w 1951 r.

§ 2. 1. „Cebiloż” obowiązane jest nabyć i przejąć do własnych magazynów zgłoszone mu remanenty łożysk tocznych lub wskazać na nie nabywcę.

2. Zasady przejmowania remanentów łożysk tocznych lub wskazania na nie nabywcy, zasady rozliczenia i komisijnego zakwalifikowania remanentów łożysk tocznych określone są w załączonej instrukcji.

§ 3. 1. Zabrania się posiadaczowi jakiegokolwiek dysponowania zgłoszonymi remanentami łożysk tocznych bez uprzedniej i każdorazowej zgody „Cebilożu”.

2. W przypadku naruszenia przepisów niniejszego zarządzenia, w szczególności zaś przepisów ust. 1, należy wyciągnąć w stosunku do winnych konsekwencje służbowe, a jeżeli czyn ma charakter przestępstwa — kierować doniesienie do właściwego prokuratora w celu pociągnięcia winnych do odpowiedzialności stosownie do obowiązujących przepisów.

§ 4. 1. Gospodarowanie łożyskami tocznymi oraz akcja upłynnienia remanentów łożysk tocznych powinny być na wszystkich szczeblach kontrolowane.

2. Upoważnia się inspektorów Przedsiębiorstwa Upłynnienia Remanentów do kontrolowania gospodarki łożyskami tocznymi jednostek określonych w § 1 w zakresie ustalonym w załączonej instrukcji.

§ 5. Tracą moc przepisy zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 grudnia 1949 r. w sprawie upłynnienia łożysk tocznych (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-2, poz. 20).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 września 1951 r. (poz. 1236).

INSTRUKCJA W SPRAWIE ZASAD I TRYBU POSTĘPOWANIA PRZY UPŁYNNIENIU REMANENTÓW ŁOŻYSK TOCZNYCH

§ 1. 1. Przepisy niniejszej instrukcji dotyczą i ich części, zwanych dalej wspólnie „remanentami łożysk tocznych”.